

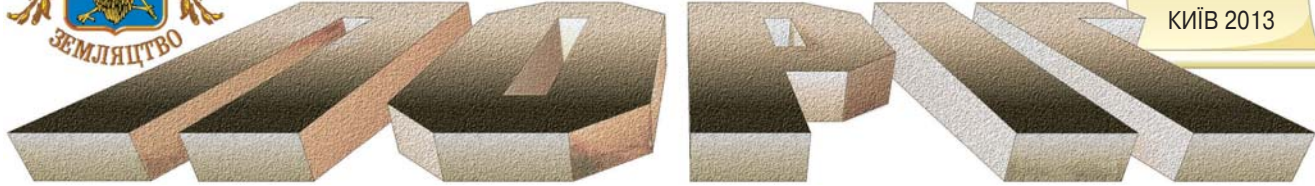

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002
ЛИСТОПАД
Число 11 (143)
КИЇВ 2013

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Село

Для багатьох з нас село є малою батьківщиною, а хтось назавжди прийняв нелегке селянське служіння матері-годувальниці землі, закохався у непідробний світ добра та краси людських доль. Ось чому ці Шевченкові слова, наче батьківський рушник, нагадують нам про те, що крилиці нашого достатку і добробуту будуть повні та чисті від щоденної праці.

на нашій Україні

Численні події та реформи пронесли по селах України руйнівним буревієм, людська безгосподарність замулила славні сторінки розвитку нашого села. Але не на довгий час наші поля залишилися без свого турботливого господаря.

У цьому році ми святкували 75-річчя нашого славетного земляка Миколи Прокоповича Компанця. Юнак з польського села Смолин досягав вершин освіти, міністром працював. Але завжди знаходив можливість допомогти рідному селу та землякам у вирішенні численних проблем його розвитку. Так само зробив і тоді, коли смолинські поля почали заростати бур'янами.

Андрій Жинський людина молода, пройшов шлях від жителя міста Чернігів, випускника медичної установи, працівника різних установ міста Києва, аж поки доля не привела його до роботи на зерновому ринку України. А згодом мудрий наставник М.П. Компанець пропонує йому прийти в село та допомогти селянам повернути до життя колишні колгоспні землі.

Понад п'ять років минуло, як Андрій

Леонідович працює вже не тільки в одному селі Чернігівського, а й в селах сусіднього Козелецького району. На полях, які простояли без господаря понад десять років, працює техніка, збираються врожаї. Молодий господарник турбується про елітні

сорта зернових культур, поступово оновлює сільськогосподарську техніку та поповнює тваринницькі ферми племінним поголів'ям великої рогатої худоби. В селах

знову потрібними стали працюючі люди, збільшується кількість робочих місць.

Молодий керівник намагається підтримати школи, садочки, клуби. Згадують смолинці 9 травня цього року, коли він надав сільській раді допомогу в організації цього свята, а тоді ж домовилися і про встановлення нового економного опалення в місцевому дитячому садочку. Нещодавно на районному святі до 90-річчя Чернігівського району дякували йому місцеві краєзнавці за підтримку видань з історії району. Благодійна діяльність Андрія Леонідовича у 2012 році була відзначена на обласному рівні. Він активний член Чернігівського земляцтва.

До уваги передплатників!

Дорогий земляче! Якщо Ви хочете знати про роботу нашого дружного громадського об'єднання, про людей знаних і неповторних, якщо Ви маєте бажання не поривати родинних зв'язків із малою батьківщиною – передплатіть "Отчий поріг" самі і посприйте у цій справі серед друзів та знайомих. Наш передплатний індекс 37630. Газету можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні.

Андрій Жинський знайшов своє щастя – він потрібен селянам, поспішає до поля, радіє перемогам над руїною. Звичайно, все це дається важко – іноді необхідно когось щось доводити, долати сотні кілометрів, щоб знайти кращі сорти насіння та запчастини до техніки, а також вчасно працювати з численними паперовими звітами.

"Неначе писанка село...". Цими словами завершується поетичний рядок з вірша Тараса Григоровича Шевченка. Вони нага-

дують нам про споконвічне прагнення українців вільно жити по своїй правді та працювати у своїй сторонці. Це і є сила нашого народу, його код життєдіяльності. Створіть умови, не заважаєте, підтримуйте українського виробника – і оживе село молоддю.

Андрій КУРДАНОВ
Фото Наталії БУШАЙ

...Прочитайте знову//Тую славу. Та читайте//Од слова до слова.
Тарас ШЕВЧЕНКО

У ЛИСТОПАДІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ.

ЛУЦАК Володимир Павлович – 85-ліття. Народився 1 листопада 1928 року в селі Заїзд Прилуцького району. Скульптор, з 1967 року член Національної спілки художників України. Почесний громадянин Ічні, де встановлено п'ять його скульптур. У 2008 році у Національному технічному університеті України "Київський політехнічний інститут" відбулася виставка фотографій скульптурних творів, присвячена 80-річному ювілею митця і 55-річчю його творчої діяльності.

МАСОЛ Віталій Андрійович – 85-ліття. Народився 14 листопада 1928 року в селі Олишівка Чернігівського району. Голова Ради Міністрів УРСР (1987–1990), прем'єр-міністр України (1994–1995), депутат Верховної ради СРСР 10–11 скликань. Відзначений вищими державними нагородами Союзу РСР, орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня, орденом "За заслуги" I ступеня.

ФІНЬ Іван Якович – 75-річчя. Народився 26 листопада 1938 року в селі Сиволож Борзнянського району. Був співробітником Служби безпеки України. Офіцер спецназу вищої категорії. Відзначений багатьма державними нагородами України.

САЛІЙ Іван Миколайович – 70-річчя. Народився 2 листопада 1943 року в селі Іржавець Ічнянського району. Обирався народним депутатом Верховної Ради України I та III скликань, обіймав посаду голови Київської міської держадміністрації, представника Президента України в Києві. З 2009 року голова Комітету підприємців-виробників будівельних матеріалів та виробів при Торгово-промисловій палаті України. Заслужений працівник транспорту України.

ДИКИЙ Олександр Семенович – 70-річчя. Народився 3 листопада 1943 року в селі Берестовець Борзнянського району. Генеральний директор Всесвітньої служби радіо Національної радіокомпанії України. Член Національної спілки журналістів. Заслужений журналіст України. Відмінник радіо і телебачення. Нагороджений Почесними Грамотами Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України.

УСТІЧ Тамара Миколаївна – 70-річчя. Народилася 13 листопада 1943 року в селі Парафіївка Ічнянського району. Працювала старшою медсестрою Київського міського центру репродуктивної перинатальної медицини. Захоплюється вишивкою, плетивом. Ветеран праці.

СИВАК Микола Васильович – 65-річчя. Народився 3 листопада 1948 року в селі Оленівка Борзнянського району. З 1996 р. працював перекладачем німецької та англійської мов Департаменту зовнішньоекономічної діяльності Національного банку України. Зараз працює в університеті банківської справи НБУ.

Автор "Нового великого німецько-українського економічного словника".

ЛИТВИНЕНКО Володимир Петрович – 65-річчя. Народився 7 листопада 1948 року в селі Радьківка Прилуцького району. Головний художник, художник-графік видавництва "Педагогічна преса" Міністерства освіти і науки України, член Національної спілки журналістів України.

ЛОПАТЮК Ольга Миколаївна – 65-річчя. Народилася 14 листопада 1948 року в Ніжині. Працює начальником відділу кадрів КП "Київтранс".

ВАРЕНИК Микола Петрович – 65-річчя. Народився 15 листопада 1948 року в селі Жовтнєве Коропського району. З 1998 р. – директор ТОВ "Соля-Україна". Член спілки селекціонерів України.

РЕКУНОВ Михайло Олексійович – 65-річчя. Народився 16 листопада 1948 року в Чернігові. Працює фотокореспондентом в редакції газети "Робітниче слово". Член Національної спілки журналістів України.

ЧЕКАЛЮК Віктор Степанович – 65-річчя. Народився 16 листопада 1948 року в Донецьку (мати родом із села Перелюб Корюківського району).

СЕВАСТЬЯНОВ Михайло Васильович – 65-річчя. Народився 21 листопада 1948 року в селі Городище Коропського району. Лікар-стоматолог.

ДАВИДОВИЧ Василь Васильович – 65-річчя. Народився 25 листопада 1948 року в Козельці. Працював на керівних посадах у Державній службі автомобільних доріг України. Почесний дорожник України.

БРОВКО Федір Михайлович – 65-річчя. Народився 27 листопада 1948 року в Носівці. Завідувач кафедри лісовідновлення та лісорозведення в Національному університеті біоресурсів і природокористування України, доктор сільськогосподарських наук, професор. Підготував понад 150 друкованих наукових та навчально-методичних праць з поновлення лісів України. Нагороджений срібною медаллю ВДНГ СРСР, "Відмінник лісового господарства України".

ДИКИЙ Олександр Іванович – 65-річчя. Народився 30 листопада 1948 року в Ніжині.

ТЕЛЕГІН Михайло Миколайович – 60-річчя. Народився 3 листопада 1953 року в селі Красне Бахмацького району.

ПРИМА Анатолій Васильович – 60-річчя. Народився 10 листопада 1953 року в Ічні. Доцент кафедри пропедевтики внутрішньої медицини №2 Національного медичного університету ім. Богомольця, к.м.н., автор понад 40 наукових праць.

Учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

ІГНАТЕНКО Микола Андрійович – 60-річчя. Народився 10 листопада 1953 року в селі Іваниця Ічнянського району. Полковник податкової міліції у відставці.

ДОНЕЦЬ Лідія Василівна – 60-річчя. Народилася 17 листопада 1953 року в селі Петрівка Прилуцького району. Учасниця народного ансамблю "Світлиця" Оболонського району м. Києва.

ХОМЕНКО Наталія Федорівна – 60-річчя. Народилася 23 листопада 1953 року в Прилуках. Головний фахівець генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв, дирекції "Інпедкадри".

БІЖОВЕЦЬ Микола Іванович – 60-річчя. Народився 27 листопада 1953 року в селі Кудрівка Сосницького району. Редактор газети "Вісті Сосниччини".

КАМІНСЬКА Ганна Іванівна – 55-річчя. Народилася 12 листопада 1958 року в селі Авдіївка Сосницького району. Працює лікарем-лаборантом в НДІ отоларингології ім. проф. О.С. Коломійченка АМН України.

СОКИРКО Ніна Миколаївна – 55-річчя. Народилася 4 листопада 1958 року в селі Кобижча Бобровицького району. Головний спеціаліст відділу протоколу Міністерства економічного розвитку і торгівлі України.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

ЗУСТРІЧ

Роки, роки летять журавлиними ключами... Не спинити їх нам. Пройшло понад 17 років, як створилося земляцтво у далекому вже тепер 1996 році. І нині у святковій залі зібралися ті члени ради, які стояли біля витоків Чернігівського земляцтва у Києві, їх ровесники. Вони започаткували процес єднання вихідців із Чернігівської області і співврядування місцевого самоврядування.

ЧЕРЕЗ РОКИ

Зібралися Віктор Ткаченко, Павло Мисник, Микола Борщ, Дмитро Волох, Микола Гончар, Микола Компанець, Тетяна Літошко, Іван Майдан, Петро Медвідь, Петро Назимко, Олександр Пухал, Володимир Пушкар'юв, Олег Проценко, Микола Стратілат, Василь Устименко, Микола Халимоненко.

Засідання Ради почалося звучанням Гімну Чернігівського земляцтва. Потім назвали тих, хто був членом Ради і відійшов у вічність, та пом'янули їх хвилиною мовчання.

Багато миттєвостей життя Товариства були відбиті на світлинах, які демонструвалися на екрані.

Спомини, спомини... Всього було за цей період, але більше всього – добрих справ: допомога школам, облаштування спортивних майданчиків, відновлення пам'ятників, відновлення для нащадків імен видатних людей, безліч виданих книжок про історію Чернігівщини, проведені конкурси для дітей, організовані концерти народних колективів, створені гуртки та мистецькі заклади в районах, відремонтовані приміщення і т.д.

Засідання вів перший голова нашої громадської організації Павло Мисник. Виступили практично всі присутні і кожен згадавав щось своє, яке закарбувалося в пам'яті назавжди і стало вже нашою історією.

Але, як сказав у своїй доповіді Віктор Вікторович, ми зібрались сьогодні, щоб поговорити про плани на майбутнє. Бо історія нашого земляцького товариства продовжується. Естафету від ветеранів переймає надійна ініціативна молодь.

Ганна СКРИПКА
Фото автора

Друзям-ветеранам Товариства "Чернігівське земляцтво"

*Гідрометцентр нам дулі тиче,
Дощить і вицьвіло тепло...
А тут дзвінок – в земляцтво кличуть,
І туги ніби й не було...*

*Згадали нас, бійців в запасі,
Чи то Почесних членів Ради,
І ми, як діти в першій класі,
Про всі забули негаразди.*

*Сіяють лиця сивочолі,
У серці знов дзвенить весна.
Ми так щасливі, вдячні долі,
Що об'єднала всіх вона.*

*Росте Чернігівське земляцтво
З В.В.Ткаченко на чолі.
Живе, міцніє наше братство
Заради рідної землі!*

*Прийняв нас радо офіс новий,
Але й старий живим постав.
Де Мисник з Кучмою знайомив
І Плющ у чарку наливав...*

*А ще там правив Іваненко,
Як рідних. друзів зустрічав,
Актив збирав В.В.Ткаченко,
А потім щедро пригощав.*

*А нині ми в гостях і трошки
Аж розгубилися на мить.
Нас зустріча тепер Літошко,
І пісня Волоха дзвенить...*

*Борщ тамадує з Пушкар'ювим,
Майдан у танок вже спішить.
Так будьте ви усі здорові,
Давайте й далі дружно жить!*

*Дасть Бог, в земляцтво знов покличуть,
Я Господа про це молю.
Добра і щастя Вам я зичу,
Шаную всіх вас і люблю!*

Петро МЕДВІДЬ,
почесний член Ради

До цієї знакової для Семенівщини події земляки готувались не один місяць. І нарешті, в самому північному райцентрі Чернігівщини відбулося урочисте відкриття музею Тараса Шевченка.

Є музей великого

Того вересневого дня в Семенівському районному Будинку культури, де і пройшла церемонія відкриття, вже з самого ранку відчувався святковий настрій. В глядацькій залі зібралися представники районної влади і громадських організацій, земляки-семенівці і гості з Києва. Присутніх привітав голова райдержадміністрації Сергій Євменов, який від мешканців району подякував землякам за допомогу в створенні музею Великого Кобзаря.

Чимало вдячних слів пролунало в той святковий день на адресу керівника Семенівського районного відділення Чернігівського земляцтва в місті Києві Є. Клименка. Бо саме завдяки його організаторським здібностям, неабиякій любові до краю свого дитинства і вдалося втілити цю благородну ідею в життя. Євген Миколайович за дорученням керівництва Чернігівського земляцтва передав в експозицію картину, а також подарунки від Шевченківського Національного заповідника в Каневі, де незадовго до поїздки в Семенівку побував разом з автором цієї статті і ініціатором створення музею Кобзаря в Семенівці В. Портянком. А ще зачитав привітання від земляка із села Жадове Михайла Худобця, що зараз мешкає в місті Томську.

До речі, по дорозі в Семенівку ми відвідали Жадівську загальноосвітню школу, побували на концерті її учнів,

присвяченому 70-літтю визволення Чернігівщини від фашистів.

Саме в Жадові народились і відомі українські скульптори брати Віктор і Іван Липовки, які теж долучилися до створення музею Кобзаря в Семенівці. В його експозиції достойне місце займає барельєф Шевченка спільної роботи митців. Крім того, Іван Романович Липовка передав для музею кілька картин київських художників і свою роботу – бронзову статуетку Тараса Григоровича, брав активну участь в оформленні експозиції. Доклав зусиль до створення музею і начальник відділу культури і туризму району Анатолій Єрема, а також інші земляки, які були відзначені

грамотами і подарунками.

З нагоди відкриття відбувся прекрасний святковий концерт місцевої самодіяльності, де перше прозвучала пісня-гімн "Вічний, як Україна" на вірші Володимира Портянка і музику семенівського композитора Анатолія Волка. Твір присвячений 200-річчю з дня народження Великого Кобзаря.

Тож музей Тараса Шевченка в Семенівці відкрито! Хочеться вірити, що цей духовний подарунок земляків рідній Семенівщині достойно оцінять як теперішнє, так і майбутні покоління вихідців з цього краю.

Сергій ПАНКРАТЬЄВ
Фото автора

“Седнівська осінь”

Ювілейний для Чернігівського району рік був насичений багатьма подіями. Святкування 90-річчя протягом року відбувається не на урочистих зібраннях, а в селах під час вшанування пам'яті загиблих на фронтах Великої Вітчизняної війни земляків та воїнів-захисників, визволителів нашого району в вересневі дні 1941 та 1943 років: Михайло-Коцюбинське, Красне, Серединка...

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ РАЙОН ВІТАЄ!

Увічнили пам'ять Героїв соціалістичної праці, які одержали це високе звання, працюючи в колгоспах району. Алею Героїв відкрили в селі Анисів на День Незалежності, підкреслюючи, що ми пам'ятаємо та пишаємося нашими хліборобами, які піднімали в післявоєнний час з руїн колгоспи та творили добробут наших сіл. Вперше за останні 23 роки на Чернігівщині вшановано Героя соціалістичної праці Леоніда Палажченка.

А це і в Седневі до урочистого відкриття свята в новозбудованій красуні школі зібрались представники громади Чернігівського району, щоб подякувати всім, хто своєю працею підніс славетне ім'я своєї сторони. Відзнаки від Чернігівської райдержадміністрації та районної ради одержали кращі представники різних галузей виробництва, колишні керівники району, а також керівник осередку столичного Чернігівського земляцтва Микола Компанець та Андрій Жинський.

Згодом було презентовано нове видання краєзнавців району – "Літопис долі та днів минулих". Упорядники книги Г.Г. Адруг-Дараган, С.М. Горобець та А.Л. Курданов з 2008 року збирали матеріали про відомих людей Чернігівського району. Понад 600 сторінок та 870 фотоматеріалів розкривають внесок хліборобів, освітян, керівників, учасників війни, працівників культури та інших в розвиток району, складають основу його славної історії в другій половині ХХ та початку ХХІ століть. Краєзнавці щиро дякували тим, хто підтримав це видання, а особливо голові Ради товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві Віктору Ткаченку, народному депутату України Михайлу Четову та земляку Анатолію Новіку з Києва.

У самому парку Лизогубів у цей час розмістились численні виставкові комплекси сільських громад району, майстрів та художників. Святковості додала і природа – сонячні промені зігрівали людей та надавали можливість милуватися

осінніми фарбами славетних седнівських краєвидів.

Привітати з ювілеєм прибули до Седнева високоповажні гості: радник Президента України, керівник Головного управління з питань гуманітарного розвитку Адміністрації Президента України Юрій Богущкий, голова Національної

України Віктора Януковича учасником, організаторам і гостям Всеукраїнського літературно-мистецького свята "Седнівська осінь". З вітальним словом до учасників заходу звернувся й Юрій Музика.

У своєму слові голова Чернігівської райдержадміністрації Микола Ганжа зазначив: "Ми пишаємося тим, що у районі народжуються і зростають покоління талановитих та працелюбних людей, які роблять свій вагомий внесок у розвиток польського краю. Спільно ми вдосконалюємо і покращуємо благоустрій населених пунктів та надаємо сучасного вигляду об'єктам соціальної сфери нашого району. Разом ми єдина і велика сім'я, яка прагне створити зручні й комфортні умови для життя. Усі досягнення, якими багатий наш район, складаються з щоденної праці, знань і талантів його мешканців".

Присутній на святі керівник Чернігівського осередку земляцтва Микола Компанець привітав керівництво району, представників громад зі святом, відзначив значний внесок у розвиток району знаних земляків у різні періоди його історії.

Андрій КУРДАНОВ,
голова Чернігівської районної організації краєзнавців

спілки художників України Володимир Чепелик, в.о. заступника голови облдержадміністрації Юрій Музика, заступник голови обласної ради Валентин Мельник, окремі керівники структурних підрозділів облдержадміністрації.

Під час урочистого відкриття свята Юрій Богущкий привітав усіх присутніх із святом та зачитав вітання Президента

На запрошення сільського голови с. Нова Басань Бобровицького району Володимира Левченка ми з головою Ради Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві Віктором Ткаченком погожою суботнього ранку вирушили до села на дійство, присвячене 70-річчю визволення Нової Басані. Якщо для Віктора Вікторовича це було просто ознайомлення з життям сільської глибинки, то для нас – повернення у своє минуле через понад чотири десятиріччя.

У Новій Басані є на що подивитись. Село охайне, вулиці чисті, парки доглянуті. У центрі села, навпроти сільської ради, стоїть пам'ятник воїнам-визволителям, єдиний в районі пам'ятник Тарасу Григоровичу Шевченку, а також пам'ятники афганцям та чорнобильцям. Окраса села – Свято-Вознесенська церква. На центральній площі багато магазинів та кафе. Минулого року у селі відкрили нове двоповерхове приміщення школи I–III рівнів акредитації, оновили парк у центрі та висадили алею вічнозелених дерев, відремонтували будинок сільської ради і упорядкували територію біля неї, придбали пожежну машину, завершують ремонт приміщення для сільського дитсадка. 28 вересня Нова Басань відзначала також День села.

Неординарним цей день був ще й тому, що до новобасанців на свято прибула делегація жителів села Басань Запорізької області. Зустріч басанців з новобасанцями відбулася завдяки любові до рідного краю колишнього вчителя Василя Савченка. Саме він звернувся до сільського голови села Нова Басань Бобровицького району Володимира Левченка з пропозицією запросити до Нової Басані жителів села Басань Запорізької області. З'ясувалося, що у далекі часи Запорізької Січі сотню новобасанських козаків поставили охороняти південні рубежі Січі від татарських набігів. А відтоді, з 1790 року, почало свою історію село Басань. А мешкають там Дяченки, Удоди, Поліни, Хмарські, Дьогтярі, Лисенки, Маслюки, коріння яких починалося і до сьогодні продовжується у селі Нова Басань.

Тож запорізьких басанців на історичній землі представили сільський голова Олександр Петрушов, директор Будинку культури Людмила Атаман, художній керівник Будинку культури Віктор Сиваш та водій Андрій Прошута.

Урочистості розпочалися вшануван-

ня до жителів Нової Басані зверталися голова Бобровицької районної держадміністрації Іван Захарченко, голова Чернігівського земляцтва в м. Києві Віктор Ткаченко, заступник генерального директора Українського аграрного холдингу Олександр Шаманський, директор ТОВ "Наташа Агро" Олександр Мороз.

Особливий колорит створювали не лише вітальні слова, а й чудовий концерт учасників художньої самодіяльності в новеньких яскравих українських костюмах, щойно придбаних на кошти меценатів.

Неповторного піднесення святовим заходам додали виступи запорізьких басанців.

"Добрий день, родичі!" – саме так розпочала свій виступ Людмила Атаман. Душевна, щира атмосфера свята досягла свого апогею, коли вона заспівала пісню "Моє рідне село", в якій слова "Моє рідне село, моя рідна Басань" виконавиця змінила на "Моя Нова Басань". У залі відбувалося щось неймовірне, це була не просто овація, це був шквал емоцій. Після святкового концерту люди підходили і запитували: "Так у вас є Дяченки?" – "Ну, звичайно є, півсела", – відповідав сільський голова Басані. "А Бородавки точно є?" – "Є, і багато". – "Ну, то передавайте їм привіт". На прохання ведучих звернули увагу на стіні сільського клубу, прикрашені рушниками народної майстрині Ганни Бережної. "Знову наші", – зауважив Олександр Петрушов. А з усіх виконавців гості відзначили юну співачку Юлю Нес-теренко. "Це з Ульянівки", – так пожартував Олександр Якимович.

Потім були і частування, і відверті розмови за козацькою кашею, сільським запашним хлібом і узваром на майдані біля клубу, якими щиро і щиро пригостили всіх бажаючих керівники фірми. І скрізь відчувалася широка і щира людська душа.

Закінчилося дійство святковим феєрверком, що розквітнув у нічному новобасанському небі.

Поверталися ми з Віктором Вікторовичем з Нової Басані з впевненістю, що українське село незламне ні силою, ні духом.

**Тетяна ЛІТОШКО,
Лариса БОЙКО
Фото Людмили ХВОЇ**

Моє рідне село

ням пам'яті безвинно убієнних фашистами 364-х молодих хлопців і дівчат віком 16–17-ти років та трьох діток, покладанням квітів до єдиної на всіх могили, яку в буремному 1942-у самі для себе викопали зігнані за селом молоді люди. Нинішнього року братська могила поповнилась ще двома пам'ятними надгробками двох безіменних воїнів, останки яких були знайдені пошуковиками на місці концтабору, в якому фашисти утримували полонених солдат.

О 10-ій годині ранку у центрі села відбувся мітинг, присвячений одразу двом визначним подіям: 70-й річниці визволення села та відкриттю пам'ятника священику Матвію Полонському, який у першій половині минулого століття дуже багато зробив для села. Маючи бажання та видатні організа-торські здібності, він збудував у Новій Басані школу, лікарню, народний дім, відкрив ткацькі майстерні, проклав дорогу, організував пожежну команду. Біля пам'ятника Полонському був відслужений урочистий молебень.

Свято продовжувалось у сільському Будинку культури. Зі словами вітан-

Під такою назвою нещодавно відбулося чергове засідання Марківецького літературно-поетичного салону "Джерело", що об'єднує любителів мистецтва.

Цього разу у гості до марківчан, що на Бобровиччині, завітали поет-пісняр Олександр Демиденко, автор понад 250 пісень, заслужений діяч мистецтв України, голова Бобровицького осередку Чернігівського земляцтва Андрій Пінчук, який нещодавно святкував свій семидесятилітній ювілей, заступник голови Василь Заболотний та гості з райцентру: начальник відділу культури Марія Герасименко і головний спеціаліст районної ради Людмила Хвоя.

Щирими піснями та запашними караваями шанували їх господарі села, адже неможливо передати словами ту емоційну доброзичливу атмосферу, яка панувала під час цієї зустрічі. Душевні слова, сердечні вітання, дружні обійми та щирі посмішки, багато поезії та пісень, – все це є невід'ємною рисою хлібосольних марківчан. Як кажуть, "на одному диханні" були сприйняті художні номери молодіжного ансамблю "Лілея" в складі Антоніни Гапоненко, Катерини Шимко та Любові Кононіченко, а також фольклорного ансамблю "Марківчанка", керівником якого є художній керівник Марківецького Будинку культури Ганна Трегуб.

Тривалими гучними оплесками супроводжувався обряд українських вечорниць.

І не дивлячись на те, що знаний в Україні поет-пісняр Олександр Демиденко відвідав село Марківці вперше, зумів миттєво створити декілька поезій: про наше село, яке має творче "золоте Джерело", про гостей і господарів, про шанованого ювіляра Андрія Пінчука.

Надовго запам'яталася ця зустріч, яка і по сьогодні відлунням сердечної гостинної мелодії звучить у наших серцях.

Тетяна СУГОНЯКО,
Марківецький сільський голова

У вересні 2013 року в столиці Болгарії Софії відбувся перший міжнародний фестиваль художніх і телевізійних фільмів "Слов'янська казка" ім. академіка Д. С. Лихачова. Як же проходив він, які яскраві і цікаві події запам'яталися учасникам і глядачам?

НАШ переможець

У конкурсній програмі фестивалю взяли участь роботи як професійних авторів, так і аматорів у різних жанрах: анімаційне відео, кліп, ігрове відео, документальне відео та інш.

Організатором фестивалю "Слов'янська казка" стала некомерційна організація "Академія ТБ, кіно та Інтернет комунікації" за підтримки Міністерства культури Республіки Болгарії, Болгарської православної церкви, Болгарської Академії наук та мистецтв, Співки кінематографістів та інш.

У фестивалі взяли участь делегації з України, Болгарії, Росії, Македонії, Сербії, Білорусії, Хорватії, Чорногорії, Греції, Казахстану, Молдови, Франції, Фінлян-

дії, Німеччини, Вірменії, Грузії, Китаю, всього понад 100 учасників. Паралельно з Софією показ конкурсних фільмів фестивалю було організовано і в м. Велико Тирново. У конкурсній частині фестивалю були представлені більше 300 художніх, документальних та мультиплікаційних фільмів з більш, ніж 15 країн.

Фестиваль тривав з 12 по 16 вересня. Крім конкурсної програми, цікавої і насиченої культурної програми фестивалю, було багато можливостей для спілкування та обміну досвідом між його учасниками.

Конкурсна програма проходила у Велико Тирново, стародавньому місті, в минулому столиці Болгарської держави. Церемонія нагородження відбулася в Софії. Переможцям вручали призи – статуетки "Геліос", "Святий Георгій Побідоносець" і "Болгарська троянда", а також дипломи та подарунки.

Серед призерів фестивалю нагороди та диплому був удостоєний наш земляк Євген Калін за художній фільм "Все, що ви хотіли знати про кохання". У п'яти новелах фільму дотепно і лірично розкривається тема любові між чоловіком і жінкою.

Наш кор.

Цієї осені древньоукраїнське придеснянське селище Макошине Менського району відзначило два історичних ювілеї – 860-річчя першої літописної згадки про його існування та 70-ті роковини з дня визволення селища від німецько-фашистських загарбників.

Археологи та етнознавці стверджують, що український етнос існує чотири з половиною тисячі років. А Макошиному більше, ніж 860 років. Нині ми лише фіксуємо історичний факт про першу літописну згадку назви "Макошине" в Руській літописі. Гадаю, якийсь населений пункт в прадавній період тут таки існував, але ми сьогодні не можемо достеменно сказати, як звалось те поселення.

Урочистий мітинг розпочався біля давньоукраїнського городища, де у відповідності до літописних даних існувало військове укріплення Хоробор. Тут нині протікає вузька одноіменна річечка, що впадає в Десну. Саме тут зібралися мешканці Макошиного: вчителі та учні школи, фермери, керівники підприємств та установ, селяни, пенсіонери, депутати селищної ради, гості з Мени та Києва.

Відкриваючи мітинг, голова Макошинської селищної ради Валерій Кравцов поздоровив усіх з визначними подіями, поінформував присутніх, що з нагоди 860-річчя першої літописної згадки про Хоробор Макошинська селищна рада вирішила встановити на місці древнього військового городища пам'ятний знак. До речі, цей знак за погодженням з Всеукраїнським Товариством пам'яток культури, оголошено археологічною пам'яткою державного значення. Депутати Макошинської селищної ради, керівники

ХОРОБОР –

наше безсмертя

місцевих установ й підприємств, представники Менського відділення Чернігівського земляцтва в Києві поклали до нього квіти.

Згодом макошинці та гості зібралися біля обеліску Слави, аби привітати фронтовиків – ветеранів Великої Вітчизняної війни, всіх макошинців, з нагоди 70-х роковин визволення селища від німецько-фашистських загарбників! Учні Макошинської середньої школи по черзі дзвінко й голосно назвали імена й прізвища всіх 613 мешканців селища, які віддали своє життя на полях війни. Їх прізвища викарбувано на гранітних плитах меморіального комплексу, розташованого в центрі селища.

Пошукова група школи на чолі з Михайлом Биндюком встановила імена ще десятиох жителів Макошиного, які загинули смертю. Це – Федір Доля, Ігор Тадер, Іван Дмитренко, Михайло Дмитренко, Олексій Бусел, брати Борис, Кагус, Михайло, Семен Могилевські, Семен

Ганзбург. Їх імена викарбував на камені Ігор Кий.

Відкрити стелу випала честь ветеранам війни Тимофію Чернишу, Григорію Петрусенку та Василю Ярині. До обеліска Слави учні поклали калинову гірлянду, гості свята – квіти, а потім пролунав військовий салют. Військовики місцевого гарнізону Чернігівського обласного управління МВС України гучними залпами з автоматичної зброї салютували в честь 70-х роковин визволення Макошиного від фашистських окупантів!

Згодом макошинці й гості зібралися у Будинку культури.

Під звуки Державного гімну України до актові зали вноситься Державний прапор України, а також герб та прапор Макошиного. До речі, в цей день макошинці вперше побачили герб і прапор свого селища.

Активісти та гості селища переглянули першу серію документальної краєзнавчої кінострічки: "Нариси з історії Макошине". Сценарій кінофільму підготувала вчитель історії Макошинської середньої школи Людмила Леонтієва.

Водночас вона продемонструвала й неабияку режисерську майстерність. Оператор фільму – Іван Шульга.

Маю достовірну інформацію, що талановитий український письменник, мейстер Анатолій Соломко підготував до друку історичний роман "Хоробор", в якому викладено події, що відбувалися в Макошиному тисячу років тому. На жаль, автор не може знайти спонсора для видання своєї багатолітньої праці.

З подвійним святом усіх вітали жадані гості.

А далі макошинці та гості подивилися концерт художньої самодіяльності, присвячений двом визначним історичним датам. Концерт, підготовлений силами учнів та дорослих, виявився вельми цікавим як з естетичного, так і з історичного погляду. Ювілейні урочистості завершилися святковим салютом на стадіоні.

Віталій МАТЯШ,
вихідець із Макошиного

Недавно Борзнянський державний сільськогосподарський технікум за участю земляків Борзнянського відділення нашого Товариства відзначив 115-річчя з часу заснування.

САД ТАЛАНТІВ

За всі роки технікум дав країні понад 10 тисяч спеціалістів аграрної справи. Для багатьох технікум став долею. Вона повела в світ, відкрила досі не бачені обрії, дала путівку в життя. Серед знаних випускників різних років Іван Плющ, генерал-полковник Михайло Кирпонос, письменник Олекса Десняк, доктори сільськогосподарських наук Іван Голубинський, Павло Попович, Анатолій Бикін.

У святкуванні ювілею взяла участь Ніна Саєнко – заслужений діяч мистецтв України, онука засновника-керуючого школи садівництва, городництва і бджільництва Ферапонта Петровича Саєнка.

Ніна Саєнко згадувала про внесок сім'ї в становлення і розвиток технікуму. Вона розповіла про основні життєві віхи та педагогічну діяльність свого славетного діда.

Великий мрійник-садівник виступив з ідеєю засаджувати землю садами, склав програму курсів для народних учителів з бджільництва та проект розвитку садівництва у Борзнянському повіті, який було розглянуто на земських зборах. Коли земство вирішило заснувати школу, то запросило Ф. П. Саєнка на посаду очільника. 10 вересня 1898 року Міністерством землеробства і державного майна

Саєнко був затверджений на посаді керуючого і викладача загальноосвітніх предметів у Борзнянській школі садівництва, городництва та бджільництва.

Про його подвижницьку працю писала Ганна Барвінок в оповіданні "Садівничка школа", опублікованому в Літературно-науковому віснику 1904 року: "...Се Бог послав для користи нам хорошого терплячого працівника, земляка д. Терапонта Петровича Саєнка, котрий од зорі до зорі ходить по грядках, не зважа на росу, а іноді на спеку, або й вітер холодний, копошиться, культивує той сад, що колись був трухлий-похилий..."

Цікаво, що не лише іменем Ферапонта Саєнка представлена ця родина в історії технікуму. Довгі роки працював тут заступником директори з навчальної частини його небіж – заслужений учитель України Володимир Шкуратов.

Ніна Олександрівна передала до музею технікуму з родинного архіву рідкісні матеріали та світлини про діяльність Ферапонта Саєнка, книги про життя і мистецтво видатного українського художника Олександра Саєнка, сина Ферапонта Петровича, розповіла про діючий у Борзні музей Олександра Саєнка.

У наступному році за підтримки громадських організацій та патріотів-українців родина планує видати книгу про політичного і громадського діяча, видатного працівника на педагогічній ниві Ферапонта Саєнка, а також презентувати студентам та вик-

ладачам технікуму книги, присвячені творчій діяльності родини Саєнків, художньо-документальні фільми, а також показати мистецькі твори.

На свято технікуму прибув і народний депутат Олег Ляшко з подарунком. У зверненні до молоді він з особливою силою наголосив на необхідності отримувати ґрунтовні знання, ставати хорошими спеціалістами, щоб піднімати аграрну галузь, розвивати економіку держави.

Викладачів та студентів вітали зі святом начальник департаменту агропромислового розвитку ОДА Анатолій Максак, керівники району Андрій Козішкур і Борис Сілко, го-

лова Борзнянського відділення земляцтва Володимир Леміш. Вони вручили подарунки і зичили навчальному закладу залишатися справжньою кузницею кадрів, а вихованцям – щасливої професійної долі.

Свято відбулось у дружній, теплій та щирій атмосфері.

Наш кор.

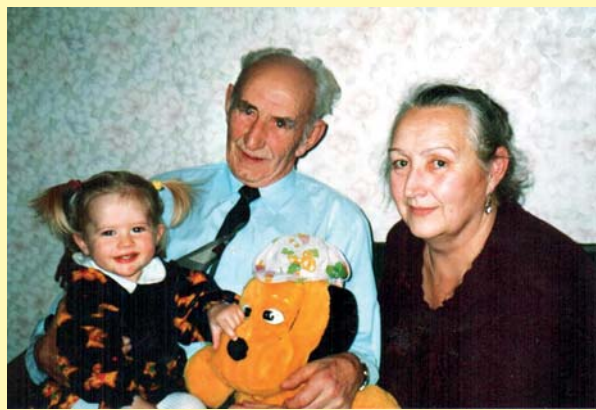

РІДНА

Цей рядок із знаменитої пісні про матір Андрія Малишка та Платона Майбороди усе частіше навідується до мене. Коли після клопітного дня повертаюся у свою київську квартиру, а надто тоді, коли, забувши про все на світі, повертаюся в рідну неповторну Богданівку. Повертаюся, щоб не тільки походити стежками дитинства, а й допомогти рідній мамі по господарству: нарубати дров, навести лад у саду та на городі, зробити ський-такий ремонт у хаті, просто посидіти вечірньої пори серед різнобарвних квітів – а їх у моєї мами Тамари стільки, що вистачило б обділити не один десяток людей.

МАТИ МОЯ

Справді, відколи себе пам'ятаю, вона завжди при роботі, бо понад усе любить землю. Як і її мати Марія Данилівна, ота невтомна бджілка, що свого часу прибилася у наші краї з Ріпкинщини і принесла на золотих крильцях запахуючий нектар високого мистецтва, що відбулося у неповторних вишивках.

Був я у родині сином-одинаком, а тому вся материнська жіноча любов зосередилась на мені. І хоча любов до народного прикладного мистецтва не передалася мені – бо хто із сільських хлопців міг би пожертвувати футбольними баталіями на вигоні чи походами на річку, донині перед очима моя втомлена далекими переходами до хворих земляків (вона багато років

віддала медицині) мати сидить допізна чи за вишивкою, чи за в'язанням. І оживали на полотні посажені її руками хризантеми, майори, чорнобривці, а з глибин її пам'яті народжувалися образи як не сільської чепурної хати, то образи святих, бо для неї релігія ніколи не була чужою.

Мамине мистецтво нагадує мені безконечну казку, яку вона творить упродовж десятиліт. І казка ця для неї не ста-

ро роздаровує її людям, тільки дрібцю залишаючи у нашій затишній сільській хаті та столичній квартирі. Вона часом нагадує мені славетну майстриню Катерину Білокур, що теж народилася в Богданівці, тільки під Яготиним. Як на мене, обидві вони дані народом Богом для того, щоб увічнити високу красу України.

Радіє моя душа і тоді, коли дружина Оксана полишає всі житейські клопоти і береться за пензля. Може, колись і вона продовжить мистецьку дорогу моєї мами. І якщо моєму синові Богдану у 18 років сняться інші сучасні заняття, то молодша Катеринка все частіше пробує в'язати. І тоді незмінним консультантом дівчини стає мудра бабуся Тамара. Бо служіння мистецтву – це завжди молитва вічності.

Радію ще й з того, що мама моя так глибоко любить своїх земляків і при першій-ліпшій нагоді готова взятися за громадські справи. У неї поки що вистачає енергії на все – навести лад у житлі, навідати онуків, а понад усе – завітчати сад з городом у рідній Богданівці. Щоб люди милувалися. Як і картинами, зігрітими її доброю материнською душею.

ла предметом торгів, як колись для місцевих самодіяльних богомазів та столичних живописців, вона щед-

Валерій УСТИЧ
Репродукції робіт
Тамари УСТИЧ

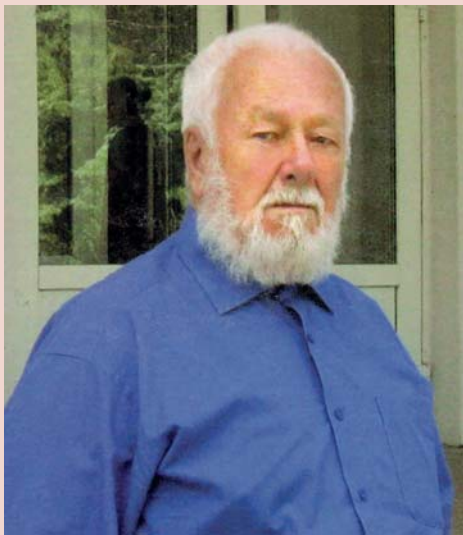
ЙОГО

Сергій Якович Крекотень – один з найактивніших, найшановливіших серед корюківчан нашого земляцтва. Народився він літньої довоєнної пори у селі Верховісся. У п'ятнадцять років шкільної будні поєднував з роботою помічника машиніста в Олександрівській бригаді Корюківської МТС. Довелося проживати в землянках, уцілілих погребях біля знищених, спалених хат корюківчан. Уже маючи певний практичний досвід, закінчив Ніжинський технікум механізації сільського господарства, а згодом – Українську сільськогосподарську академію за фахом інженер-електрик.

ОСІННЄ ЗОЛОТО

Плідно працював виконробом, головним інженером, начальником будівельно-монтажного управління на Тернопільщині. Від 1963 року – у Києві начальником мехколони, а з 1971р. – 23 роки керуючим міжобласним трестом з електрифікації, згодом на забруднених територіях Чорнобильської АЕС. Від 1987 року у складі групи спеціалістів – в Афганістані. Має державні нагороди. Один з орденів Трудового Червоного Прапора йому вручав перший Президент України Леонід Кравчук.

Здавалося б, дослідництво, літературна творчість не до душі чистому технарю.

Але Сергій Якович знайшов себе і тут. У 2003 році вийшли друком його "Історія електрифікації Чернігівщини". За тематикою і змістом книга, здається, була першою і єдиною, виданою в Україні. Головними дійовими особами на сторінках праці були люди, з якими С.Я. Крекотень пліч-о-пліч прокладав електролінії і запалював "лампочки Ілліча" у сільських помешканнях рідної Чернігівщини та й загалом України.

Молодість душі ветерана, заслуженого пенсіонера не давала йому почивати на лаврах. Надто багато років доля водила його по Україні, світу і надто мало після дитинства, школи йому випало бувати на рідній землі.

В затишній київській квартирі йому було затісно і стужно, особливо після втрати дорогої людини – матері його дітей. Відчув поклик серця пірнути у минувшину свого рідного Чернігівського, Корюківського, Верховіського краю. Почав торувати стежки до історичних бібліотек, архівних сховищ у пошуках життя своїх пращурів. Кожен знайдений документ, повідомлення із далекого минулого додавали Сергію Яковичу наснаги, впевненості в досягненні мети. Результат не забарився. На початку 2009 року чергова книга С.Я. Крекотня "З історії рідної землі" вийшла у Ніжинському видавництві "Аспект-Поліграф". Новий маленький шедевр з великою зацікавленістю читали друзі, земляки автора. Раділи за свого невтомого літописця. Лише Сергію Яковичу не вистачало часу порадіти за взяття чергової вершини у його турботливому, перевантаженому творчою працею ветеранстві і земляцькому активності.

У домашньому відносному затишку, проживаючи одинаком, Сергій Якович таким себе не відчував. З ним постійно, від раннього ранку до пізнього вечора перебували його "вірні друзі" – комп'ютер з інтернетом та мобільник з домашнім телефонним апаратом. У будь-який час дня і ночі, впродовж чотирьох років він сам телефонував і отримував телефонні, есемесні та поштові повідомлення на свої запити про життєву долю Крекотнів.

Притаманна йому властивість доводити розпочату справу до логічного завершення сприяла пошукам родоводу Крекотнів. Раз-по-раз відправляв запити в архівні установи Стокгольма і Варшави, Монголії і Китаю, Москви і Петербурга, Стамбула і Білорусії. Радів кожній отриманій вісточці про своїх Крекотнів. Самобутній пошуковець дослідив долю багатьох своїх переселенців до Сибіру і на Далекий Схід.

Кількарічна дослідницька творча робота порадувала читачів унікальною книгою з інтригуючою назвою "Переселення на Амур". Видавництво "Аспект-Полі-

граф" одним реченням влучно охарактеризувало працю автора: "Авторові вдалося "розкопати" архівні та інші дані щодо родослів'я піонера Амурського переселення Крекотня Петра Микитовича у 13 поколіннях за 360 літ".

Автор досліджує шляхи розселення своїх родичів ще від давніх часів. Нині мало хто знає, як тяжко добивалися наші поліщуки аж на береги Тихого океану, шукаючи щастя в чужих краях. Спершу їхали на підводах добрих два роки, згодом добиралися з Одеського порту до Владивостока водами морів і океанів, а ще згодом в часи сталінського терору – і в залізничних етапних душогубках. В результаті десятих змін у політичному та соціальному устрої тих далеких країв дехто із Крекотнів опинився навіть у Китаї. Словом, Сергій Якович своїм дослідженням, багато ілюстрованими унікальними фотознімками, розповів не лише про свій родовід, а й про долю всього українського народу, сконцентровану в трагічній конкреті вихідців із Ріпок. Адже український народ, може, як ніякий інший, розпоросшений по всіх світах. Недарма говориться з гіркою: "Нашого цвіту по всьому світу".

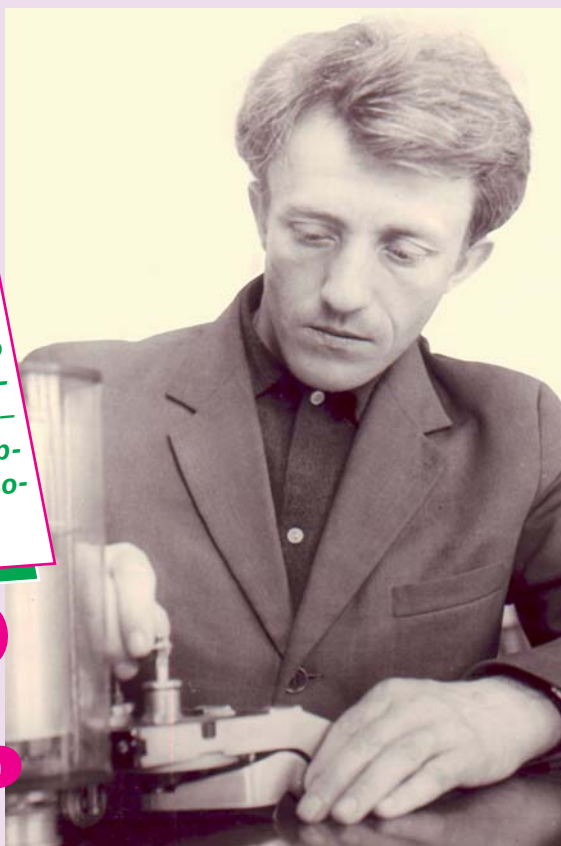
У підсумку розповіді про творчий характер нашого корюківчанина-ветерана можна лише додати ще одне із багатьох його людських достоїнств. Під час земляцьких зустрічей Сергій Якович – завжди душа колективу. Заслуховують його пропозиції колективу та беруться за реалізацію. Для кожного земляка він знаходить і висловлює добрі побажання, пропозицію чимось допомогти, підтримати в чомусь земляка, землячку. А за певних подій і обставин у колективі розтягне міхи власного баяна, заведе гарну українську пісню, яка нікого не залишає байдужим.

За дорученням сотень корюківчан –
Василь УСТИМЕНКО

НАШ

Біографічна енциклопедія "Who is Who", що оприлюднюється міжнародним швейцарським видавництвом, має в Європі більш ніж 150-річну історію. ...Його біографія настільки насичена, що по ній можна вивчати історію народження, становлення і розвитку нової галузі промисловості на півночі Томської області. Після закінчення геологорозвідувального технікуму він був "покликаний" 1 березня 1965 р. в Томський обком комсомолу і затверджений інструктором – куратором геологорозвідувальних підприємств і організацій області, що входили у той час до складу Новосибірського територіального геологічного управління.

Михайло Худобець

У січні 1966 р. обласна конференція ухвалила "оголосити промислове освоєння нафти і газу ударною справою обласної комсомольської організації". У обкомі комсомолу була створена ініціативна група, що переросла незабаром в обласний штаб ударного будівництва з оперативним підпорядкуванням зональному штабу ЦК ВЛКСМ Західного Сибіру (м. Тюмень). Її керівником був затверджений Михайло Худобець. У початковий період група займалася формуванням і відправкою агітбригад учасників художньої самодіяльності, лекторів; організацією збору і відправкою художньої і технічної літератури для пересувних бібліотек, відбором фахівців на будівництво нового міста нафтовиків, промислових баз, нафтопромислу.

1 вересня 1966 року, в перший рік пробної експлуатації Радянського родовища переведений на роботу за фахом в управління нафтопромислу "Томськнафта". Впродовж 12-ти років працював оператором, майстром, інженером по дослідженню свердловин на нафтопромислах Радянської і Вахської групи нафтових родовищ.

Громадська діяльність в Стрежевому розпочалася з обрання секретарем знову створеного об'єднаного комітету комсомолу. Два скликання

(1969–1974 рр.) обирався депутатом селищної ради і керував постійними комісіями з побуту, культури і народної освіти, в 1978–1980 рр. – заступником голови комітету народного контролю Стрежевого. У 1981 р. обраний секретарем Томського обкому робітників нафтогазбудпрофспілки з переїздом в м. Томськ, де працював до 1990 року.

В період реорганізації в 2001 р. призначений начальником представництва ВАТ "Томськнафта" ВНК – компанії ЮКОС, де працював до чергової зміни (2008 р.) власника компанії "Роснафта".

Загальний трудовий стаж в нафтовій галузі – понад 45 років. За період роботи відзначений трьома державними нагородами і п'ятьма ювілейними медалями.

У січні 2004р. обраний головою Томського регіонального відділення "Чернігівського земляцтва" в м. Києві. У 2005 р. – членом обласної ради ветеранів війни і праці з покладанням обов'язків по наданню практичної допомоги українській діаспорі – третій за чисельністю в Томській області.

Впродовж дев'яти років Худобець працює в тісному контакті з департаментом міжнародних і регіональних зв'язків обласної адміністрації, Генеральним консульством України в РФ (Тюмень), з Асамблеєю народів

Сибіру і освітніми установами Томська.

Центр української культури "Джерело" і Томське відділення є постійними учасниками фестивалів "Дружба народів", Днів слов'янської писемності, проводять щорічно Шевченківські дні і відмічають ювілейні дати: Івана Франка, Лесі Українки, Миколи Гоголя, Семена Гулака-Артемовського, Володимира Вернадського – першого президента Академії наук України та ін. відомі діячі України. Сприяють і беруть участь в проведенні Всеросійських регіональних і наукових конференцій, круглих столів і семінарів з міжнародною участю учених Москви, Санкт-Петербурга, Новосибірська, Києва, Чернігова, Ніжина.

У 2004 р. в Томську була проведена (друга після 1918р.) регіональна науково-методична конференція "Українці в Сибіру" за участю Генерального консула України в РФ (м. Тюмень) Є. Левицького. В доповіді М. Худобця вперше озвучена тема про внесок вихідців з України у становлення науково-технічного потенціалу та соціально-економічний розвиток Сибіру.

У 2008 р. Томське відділення "Чернігівське земляцтво" в числі 12 центрів та земляцтв, в тому числі Канади, США, Болгарії, Великобританії, Росії, Молдови, Румунії

Академії наук України, наголошую на тому, що Михайлом Яковичем розпочато осмислення вкладу уродженців України у розвиток наукового потенціалу Томська.

У його напрацюваннях історія науки придбала людський вимір, тобто за значними досягненнями вчених добре проглядається перипетія їхніх доль, наукових шляхів. Йому належить заслуга виявлення багатьох унікальних джерел про долі людей, ініціатив, проєктів, відкриттів та інш. Про це він щомісяця розповідає у рубриці "Історія відкриттів з Михайлом Худобцем" промислово-економічного вісника "Реальний сектор", яку веде з січня 2008 року.

Радою земляцтва виконується рішення зборів про направлення

матеріалів про уродженців Чернігівщини, які працювали і працюють в Томській області, які використовуються в школах при проведенні уроків мужності, трудової доблесті та екскурсій у музеях, де учні та мешканці дізнаються багато цікавого і корисного про своїх земляків. Ряд матеріалів публікується в газетах "Отчий поріг" (м. Київ), "Деснянська правда" (м. Чернігів), "Життя Семенівщини" (м. Семенівка), "Український дім" (м. Ніжин) та інш.

У 2002 р. за сукупністю опублікованих у пресі нарисів і статей він прийнятий до Спілки журналістів РФ. Протягом п'яти років співпрацює з редколлегією інституту енциклопедичних досліджень НАН України, що видає "Енциклопедію сучасної України" (вийшло десять томів), де вміщено понад 20 біографічних довідок про уродженців України, які стали відомими в Західному Сибіру.

34 персоналії про уродженців України, в тому числі 6 – про наших відомих земляків увійшли в двотомну "Енциклопедію Томської області", видану вперше в 2008–2009 рр. Три статті та шість персоналій написані Михайлом Яковичем.

Він співавтор і член редколегії чотирьох фундаментальних збірок. В даний час готує до видання збірник нарисів про свою малу батьківщину під назвою "Я родом зі Старого Жадового", в якому друга частина буде присвячена роботі регіонального відділення "Чернігівське земляцтво" в Томську.

У січні 2013 року вперше вийшов з друку краєзнавчий альманах "Сибірська старовина", присвячений українській діаспорі, де статтями М. Худобця і спогадами М. Костеші дано старт підготовці до десятиріччя з дня організації в 2004 році відділення Київського товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Томську.

Едуард ЧЕРНЯК, професор, доктор наук, завідувач кафедри Національного дослідницького університету, м. Томськ

та інш. сприяло і підтримало ідею про проведення у Чернігові 4-ої міжнародної конференції: "Українство у світі: Україна є там, де живуть українці". З Томська взяли участь і виступили з доповідями: В. Доманський, Е. Черняк, Т. Гончарова і М. Худобець. Михайло Якович виступив з повідомленням про внесок вихідців з України у дослідження і освоєння природних багатств Західного Сибіру.

У 2010 р. українська діаспора області взяла участь у Всеросійській міжнародній науковій конференції, організованій та проведеної в рамках спільного науково-дослідного проєкту Томського держуніверситету та НАН України: "Україна і Сибір в історико-художньому дискурсі". Минула конференція стала третьою (1918, 2004 рр.) в історії української діаспори Томської області.

Особливу атмосферу емоційності додала участь представників української діаспори з сіл Новорождівська Томського району та райцентру с. Мовчанове. У їхніх повідомленнях були розкриті історії конкретних родин, що переселилися з Полтавської та Чернігівської губерній у роки Столипінської реформи.

Як керівник спільного науково-дослідницького проєкту Томського держуніверситету та Національної

СВЯТО

12 жовтня на Здолбунівській вулиці Дарницького району столиці відбувся фестиваль земляцтв, який проводився Асоціацією земляцьких організацій, Здолбунівською районною державною адміністрацією та районною радою, Дарницькою районною державною адміністрацією.

Єднання

Як відомо, перший фестиваль земляцтв відбувся в Київському Палаці спорту. Потім подібні акції проводилися біля арки дружби народів на території Хрещатого парку та на Майдані Незалежності.

Відповідно до домовленостей керівників земляцьких об'єднань у Києві та Київської міської державної адміністрації було ухвалено рішення, починаючи з поточного року проводити фестивалі земляцтв на вулицях столиці, що носять назви на честь населених пунктів областей і регіонів України.

Вулиця Здолбунівська виникла у середині ХХ століття під назвою Нова, з 1957 року – Позняківська, сучасна назва – з 1958 року.

Як відомо, координатором в Асоціації земляцтв в період підготовки до фестивалю була Міжнародна громадська організація "Рівненське земляцтво". Звідси й першість проведення на вулиці, яка носить назву одного з міст Рівненщини.

Програма щорічного фестивалю була насиченою. Свято розпочалося виступами народних колективів Здолбунівщини. Змістовними були привітання керівників Здолбунівського та Дарницького районів, голови Ради МГО "Рівненське земляцтво" Миколи Якимчука, голови Асоціації земляцтв Віктора Ткаченка.

Гості фестивалю відвідали ярмарку продовольчих товарів Здолбунівського району, ознайомилися з діяльністю земляцьких об'єднань у павільйонах кожного, а також мали можливість живого спілкування.

Концерт народних колективів Здолбунівського і Дарницького районів додав настрою всім, хто знайшов час побувати на цьому земляцькому святі.

А нашу поетку Ольгу Штепу свято надихнуло на теплі рядки.

Олексій ОРЕХОВИЧ
Фото Ганни СКРИПКИ

Стежка В минуле

*Знов сонечко вмилося росами,
Зігріло поля і луги.
А спогади ніжками босими
Побігли в круті береги.*

*Все далі левада з ліщиною
І клекіт лелечий взорі.
Нас вечір ніс в хату відчинену,
Спинялася стежка в дворі.*

*Вві сні ми літали над хатами,
Хтось вдосвіта череду гнав.
Всі мріяли стати крилатими,
Щоб зроду ніхто не догнав.*

*Дитинство сміється з-за обр'ю,
Нам дивиться вслід з-під руки.
Дорослими стали ми й
добрими,
Звемося тепер – земляки.*

*Минуле до пам'яті тулиться,
Ми в іншому краї живем.
І ту, що догнала нас, вулицю
Здолбунівська всі ми зовем.*

*Століття п'ятнадцяте
згукує,
Думок виганяє табун.
Отам, де рівнина із лукою,
Жив предок на ймення
Здолбун.*

*Довбаючи крейду лопатами,
Сам пам'яттю сивою ліг.
Історію рідну кагатами
Для вулиці й міста зберіг.*

*Здолбунівська вулиця
стежкою
З віків наперед ми спішить,
Бо той, хто віддалено мешкає,
До пращурів не добіжить.*

*Мала Батьківщина криницею
Поїтима нас, земляки.
Їй в Києві – плата сторицею
Здолбунівська – слід у віки.*

Ольга ШТЕПА,
лауреат літературної премії
ім. Василя Чумака

ОСІННЄ

Після літніх відпусток та подорожей на малу батьківщину в виставковому центрі на Броварському проспекті на свою традиційну щоквартальну зустріч зібралося Ріпкинське земляцтво.

ЗІБРАННЯ

Зустріч пройшла у прохолодному залі, але в теплій, дружній атмосфері. Були присутні члени осередку Олександр Литвин, Володимир Федяй, Надія Мурашко, Діна Марущенко, Микола Авраменко, Михайло Доля, Михайло Насон, Володимир Пінчук, Валентин Усик, Олександр Брагинець, Геннадій Петраньов та інші.

Мова йшла про роботу відділення за період між зборами, про питання, які необхідно вирішити до кінця поточного року, про підготовку до річних зборів Товариства та вибори делегатів на звітну конференцію.

Керівник відділення Олександр Литвин доповів про роботу за третій квартал, розповів про виконання окремих пунктів Угоди про співпрацю між Ріпкинською районною державною адміністрацією, Ріпкинською районною радою і відділенням земляцтва. Він інформував присутніх про велику роботу, яка була проведена членами відділення в період між зборами.

Геннадій Петраньов передав в Український музей Великої Вітчизняної війни примірник газети "Отчий поріг" з статтю "Переправа, переправа..." про битву за Дніпро на Ріпкинщині, там ця інформація була відсутня.

21 вересня в Ріпках відбулися святкові заходи з нагоди 70 річниці визволення Ріпкинського району, 90-річчя утворення району та районний ярмарок "Свято врожаю". Від земляцтва у дійстві взяв участь Микола Авраменко.

В подальшому планується: надати інформацію до експозиції Ріпкинського історико-краєзнавчого музею про Ріпкинське регіональне відділення, подбати про відзначення достойних людей району, області і земляцтва хрестом Антонія Печерського, зробити традиційними спортивні змагання серед шкіл району на кубок Ріпкинського відділення земляцтва.

Земляками було зібрано 2 тис. грн. на фінансову допомогу Новояриловицькій середній школи для придбання палива та інвентаря.

Незважаючи на існуючі проблеми, які озвучували присутні, земляки налаштовані оптимістично і розуміють, що на сьогодні їхня сила в єдності. Залишається тільки зробити все належне, щоб плани, які затвердило зібрання, було втілено в життя. Приємно, що земляки з розумінням відносяться до цього.

Потім земляки поспілкувались у вузькому колі, а причина для цього була поважна і радісна. У кожному відділенні нашого земляцтва є люди особливі. До таких серед ріпкинців належить Діна Максимівна Марущенко, заступник голови Ріпкинського відділення земляцтва, яка в колі земляків відзначила поважну дату життя. Були сказані їй і віршовані привітання, складені земляками, і величезні букети прекрасних квітів, і подарунок від земляків – чудова ікона святої трійці, і тости та побажання за багато зроблених добрих справ, які спрямовані на розвиток та благо рідної землі та малої батьківщини.

До речі, вся інформація про земляцьке життя регулярно та оперативно з'являється на сайті <http://rzm.org.ua>, в цьому велика заслуга його розробника Володимира Пінчука.

Олександр ЛИТВИН,
керівник Ріпкинського відділення
Фото Володимира ПІНЧУКА.

Не кожен район Чернігівщини може похвалитися творчим осередком, який єднає десятки шанувальників художнього слова.

Не всієї душі криниця

Ічня в цьому плані – щасливий виняток. Не маючи навчальних закладів вищого рівня, вона має в собі джерельне відчуття краси, поваги до історії рідного краю, яка базується на десятках відомих світові митців. Для цього досить пройтися вулицями затишного містечка, аби пересвідчитися: за концентрацією духовності цей край не має собі рівних.

Мабуть, тому так активно і плідно працюють місцеві поети, прозаїки, журналісти, які ось уже 10 років гартують слово у творчому об'єднанні під глибокою народною назвою "Криниця".

Як сказав його засновник і незмінний керівник знаний прозаїк Станіслав Маринчик, за ці роки ічнянські літератори подарували світові не один десяток книг (дехто каже, що їх аж 80), взяла участь у десятках творчих вечорів, зустрічей із земляками. Незважаючи на всілякі труднощі – а де їх нині немає, – талановита молодь своєю творчістю доводить, що для того, щоб писати правду про життя, не потрібні столичні кабінети.

Нещодавно ічнянські літератори провели зустріч, основним мотивом якої було підведення підсумків роботи за минуле 10-річчя. На неї прибули також представники нашого столичного земляцтва поети Станіслав Шевченко та Ольга Штепа.

Наш кор.

Марківці

*В красі вінків привільного роздолля,
Де виграють у дзвоні пшениці,
Цвіте, як сад, моя щаслива доля
В ясній селі, що зветься Марківці.
Тут батько й мати в оберіг любові
Мені влили світанків промінці,
Щоб я беріг у пам'яті і слові
Свої кохані світлі Марківці.*

Приспів:

*Марківці, живописні мої Марківці,
Там, де весни у небо летять
журавлями,
Я люблю ваш розмай і туман в молоці,
І серпанки, що срібно цвітуть
над полями.
І хоч водять мене по світах манівці,
До джерел золотих я у снах припадаю,
Бо святіших країв, ніж село Марківці,
І рідніших земель, і порогів не знаю.*

*Цей виднокрай чернігівського лона
На рушниках у кетягах калин
Митить, немов бобровицька корона,
По всіх полонах сонячних долин.
І хлібодари сіверського роду
Гостям дарують усміх на лиці,
Нам Божий дар і крапельку природи,
Мов хліб і сіль, підносять Марківці.*

Приспів:

Олександр ДЕМИДЕНКО

Кому живеться весело

Коли ще не було служб соціальних досліджень, великий поет-демократ Микола Некрасов самотужки намагався з'ясувати, "кому живеться весело, привільно на Русі". Непросто відповісти на це запитання і сьогодні. Претендентів багато... Та не будемо відбирати хліб у численних спеціалізованих центрів, агентств, бюро.

І без будь-яких соціопитувань усім відомо, що на вітчизняних просторах весело живеться нашим олігархам. Навіть в умовах економічної кризи вони зуміли за рік-два свої статки подвоїти, потроїти, а дехто – й удесятьерити.

Пройшовся недавно вулицями столиці. І відразу впав у ейфорію. Голова запаморочилась від неймовірної кількості банків. Їхні величні офіси прикрашають мало не кожний проспект, вулицю чи провулок. У центрі – їх по три-чотири в одному будинку. Закрадається радісна думка, що не лише олігархи й банкіри, а й "пересічні" українці таки дуже багаті, коли на душу вимираючого населення потребують стільки банків! Не відразу й повіриш соціологам та експертам ООН, які розпускають чутки, що нібито за межею бідності – близько восьмидесяти відсотків наших громадян.

Частіше, ніж банки, на очі потрапляють хіба що аптеки. Їхня мережа щодня зростає. Для свого динамічного розвитку система і потребує, сказати б, зовсім небагато: ли-

ше хворих клієнтів, якомога більше і в асортименті. А філійовані структури спеціально для них винаходять все нові хвороби. Навіть екзотичні. З усього видно, що фармацевти теж під церквами не старіють.

Не набагато відстають від банкірів та фармацевтів і страхові компанії. Ні за чисельністю, ні за ціною послуг. Та й фахівці у них не менш майстерні. Послідовники Остапа Бендера знають кількасот способів, як відібрати гроші у своїх клієнтів, не порушуючи діючих законів.

Ще на кожному кроці – всілякі МАФи. Вочевидь, не перевелися гумористи серед чиновників від архітектури. Це ж треба – незграбні кіоски з пивом та генделики з сальмонельозною шаурмою назвати малими архітектурними формами! Власникам цієї "архітектури" під владним "дахом" теж живеться не дуже погано. Про що й свідчить живучість їхнього бізнесу.

Вражають масштаби спорудження релігійно-культурних об'єктів: церков, костелів, синагог, молитовних центрів різноманітних сект. Ніщо мирське не чуже і духовним особам – ні політика, ні бізнес.

Кажуть, цей безгрішний люд у нас теж Богом не обділений.

Перелік багатих і успішних можна було б і продовжити. Окремі громадяни долучають до них ще ДАІшників, податківців, митників. Дехто – навіть народних депутатів. Але то вже, мабуть, брешуть.

Валерій ДЕМЧЕНКО

Ніч роздумів

*Край води зупинилося військо,
Від боїв нескінченних*

стомившись,

*Від союзників тих віроломних,
Що в годину невірну тікають
З поля бою, неначе зайці.*

Чи скінчаться колись ці

нещастя

*І не буде вже степ багрянити
Кров'ю мужніх синів України –
Козаків, що за волю воюють,*

Що домівки свої захищають

Від ординців і турків, і ляхів,

Від захожих з лісів москалів.

*Не до сну в темну ніч Паліві,
Думу тяжкую дума полковник*

*Про майбутні неолі й незгоди
Про Вкраїну, рідненьку*

веньку,

*Про лани і поглумлені церкви
Й рідну мову, дзвінку й*

голосисту,

Що співати на ній не дають.

Як боротись? Кому довіряти?

Сходу? Заходу? Півночі?

Півдню?

Валерія КОЗЯРЕНКО,

учениця 9 класу

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.ХІ.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія КВ №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02660, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Електронна пошта:
otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко,
Л.Н. Горлач (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Ганна Скрипка.
Комп'ютерний набір Ганна Скрипка.

Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1000.